

Deilige Sne.

En falden Kvindes

Bodsang

forfattet af hende selv.

Deilige Sne.

Hil Dig, du skønne, du deilige Sne,
Fyldende Luften saa langt, jeg kan se,
Mylbrende ned paa hvert Tag trindt i Staden,
Ned over Folk, som jeg møder paa Gaden!
Dansende flyr de forsløine aften,
Vil med din Spøgen gjøre Fortræd,
Kysser den Skønne paa Mund og paa Kind,
Flagrende bort med den flygtigste Vind.
Blændende hvid fløi fra Himlen du hid,
Ren som en Engel, som Kjerlighed blid.

V box 15:440

Rastløs du flagrer, dog trættes du ei
Gir dig i Rast med enhver paa din Vej,
Hvirvler dig rundt som i jublende Dans,
Ret som du rent var fra Vet og fra Sans,
Flokkes i Rhynger og spredes med Il,
Gilles af Menneskets glædste Smil;
Hundene selv med Gjøen og Spring
Snapper dit Fnug, mens det svæver omkring;
Staden er vakt, den har travlt som til Fæst,
Travlt med at møde sin kjærkomne Gæst.

Frem haster Mængden i jublende Gang,
Gilfer hverandre med Tilraab og Sang;
Glimrende Kaner, mens Klokkespil klinger,
Farer forbi som paa Lynstraalens Vinger,
Knaldende, susende gaar det afsted!
— Høibaarne Sne! sank fra Himlen du ned,
Kom for at trampes med Hov og med Fod,
Blandes med Gadekarn, Kulrøg og Sod,
Stampes til Dynd i den sølede By!
Ak, var det dertil du sank fra din Sky?

Ken var og jeg som den heilige Sne —
Ak, men som den til al Helvedes Spe
Faldt jeg fra Himlen, blev trampet til Dynd,
Haanet, bespyttet i Skændsel og Synd!
Diggende, bandende vanked jeg om,
Solgte min Sjæl til hver Kjøber, der kom;
Angst for at dø har med Synd jeg kjøbt Føde,
Hadet de levende, frøgtet de døde: —
Faldt jeg saa dybt da, al Misfandheds Gud,
Jeg, der som Sneen var skyldfri og prud;
Jeg, der var smuk som Guds Sne før mit Fald,
Dine saa klare som Bergets Kryстал,
Hierte saa rent som det pureste Gulb,
Smigret, beundret, uskyldig som hulb!

— Fader og Moder og Søffende alle,
Gud og mig selv har jeg tabt ved at falde!
Ak, selv den usleste Digger i Staden
Gaar af min Vej, hvor han ser mig paa Gaden,
Angst for hver Drevl og hver Traad i min Dragt, —
Jeg, der var ren som Guds Sne i sin Pragt!

Sært, om just nu denne Sne myldrer ned
Over en Synder, som Vej sig ei ved;
Sært, om nu Natten med Frost og med Sne
Isner min Hjerne og dulmer min Ve,
Gjør, at jeg venneløs dor her i Løn,
Glemt og forladt, for elendig til Bøn.

Ak, og for svag til et Suk, som kan høres
Her, hvor der jubles og knaltes og høres!
Sært, om just nu i min Jammer og Ve
Gud gav en Sang mig her i sin Sne!
Fredløs, befudet paa Skændselens Vej!
Synder, fortviol i Din Usfælde ei!
Sjæl, som har syndet, med Nedning for dig
Kristus er kommen, dybt bøier han sig
Ned for at reise til Glæde og Livet,
Dig og hvis Frelse sit Liv han har givet,
Stønnende, blødende, martret han døde
Gist paa Forbandelsens Træ for din Brøde.
O, for hans Naadesrøst oplad dit Dre!
„Naade for mig? Vil mit Suk han og høre?“
Ja, i den Strøm, som for Syndere flød,
Dvælt mig nu Herre, for, hvad jeg forbrød,
Dg jeg skal blive trods Jammer og Spe
Snehvid og ren som den deiligste Sne.

Deilige Sne!

Nens mig fra Synd med Jlop,
saa jeg bliver ren,
tvæt mig
saa jeg bliver hvidere end Sne!
Sal. 51, 9.

En mørk Lørdag Morgen ved Midtvinterstid i Begyndelsen af den mærkværdige Krig, der endte med Negerflaveriets og Menneſkehandelsens Afſkaffelse i de nordamerikanske Sydstater, døde en ung Kvinde paa et af Handelsstanden i Cincinnati oprettet Hospital. Hun var kun to og tyve Aar og havde i tidligere Dage vaakt almindelig Beundring ved sin Skjønhed; men for længe siden havde Synden ſkrevet det rædselsfulde Ord paa hendes deilige Pande: „Hun er falden!“ Engang havde hun været agtværdige Forældres Stoltthed. Hendes første Feiltrin var kun en Gjentagelse af den gamle, sørgelige Historie, som desværre kan fortælles om Tusinder. Ved sine fortrinlige, omhyggelig uddannede Landsgaver og sit indtagende Væsen kunde hun have været en Stjerne af første Rang i sit Fædrelands bedste Kredse; men just da Døren hertil aabnedes for hende fra hendes sorgløse Barndom, gik hun feil af Veien og ødelagde sit gode Navn og Rygte, og efter en i Skjændsel og Synd bortkastet Ungdom maatte hun tilfidsst dø et sønderknust Udfkuds sørgelige Død.

Blandt hendes Efterladenskaber fandt man et Blad, hvorpaa hun — uidentivt i sin sidste Levetid — havde ſkrevet et lidet Digt med Overskrift: „Deilige Sne!“ („Beautifull snow!“) Dette lille Digt vakte en i Byen boende Bladudgivers Beundring og Forbauselse; og allerede Søndag Morgen, altsaa Dagen efter den ſtakkels Piges Død fremtraadte denne hendes vidunderlige deilige, dybe, aandfulde og ægte kristelige Bodssalme for første Gang paa Prent i det af ham udgivne Blad; og siden den Tid har hendes Landsmænd med rette betragtet den som en af sin Literaturs ædleste Frembringelser. Der fortælles, at da en af Nordamerikas Digtere just paa hendes Begravelsesdag fik Die paa dette Digt, blev han saa hjertegreben ved dets Læsning, at han straks gik til Hospitalets Ligstue og ledsagede hendes jordiske Levninger til deres sidste Hvilested.

Pris 10 Ore.

Tilfjos i Boghandelen i Pilestrædet No. 5, Kristiania. U. A.

Trykt i Nikolai Oſens Bogtrykkeri, Stortorvet 6.